

indsats over for kommunerne om deres reelle muligheder på området.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg tog ikke ordet før, da fru Anni Svanholt fremførte sit indlæg, og der var nogle diskussioner om tillid eller ej, men jeg kan konstatere, at vi har en forskellig opfattelse. Vi mener stadig, det drejer sig om tillid.

Men jeg synes, det var meget spændende at høre slutningen af fru Elsebeth Gerner Niensens indlæg med forslaget om, at vi under udvalgsarbejdet prøver at undersøge, i hvor høj grad kommunerne udnytter deres muligheder med hensyn til landzonekompetencen. Det synes jeg virkelig også vi skal prøve – og jeg kan se, at ministeren nikker – og så må vi se, hvor langt vi kan komme, og om vi eventuelt kunne spørge kommunerne, om de kan få øje på nogle mellemveje, vi kunne diskutere. Det synes jeg ville være godt, og jeg synes i hvert fald, det er et skridt på vejen, at vi prøver at gøre det her. Så må vi se, hvordan vi kommer videre.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Som jeg nævnte i det første spørgsmål til hr. Hans Christian Schmidt i min korte bemærkning, er det selvfølgelig afgørende for os at få afbureaukratiseret planlægningen, men samtidig sikre, at der er en kontrol, så der ikke foregår en uønsket udbygning af erhvervsbyggeri i landzonerne.

Man kan sige, at egentlig kunne det teoretisk set, abstrakt set være ligegyldigt, hvor kompetencen lå. Men det er jo sådan, at sådan som vores samfund er indrettet, er kommunalbestyrelserne under større lokalt pres fra f.eks. erhvervsinteresser for at gennemføre og tillade et byggeri.

Derfor vil jeg godt parallelisere til en anden situation, som vi havde en debat om i sidste uge. Det drejede sig om kulturmiljøet, herunder de bevaringsværdige bygninger, hvor det for mig at se gælder om at få bevaret så mange af de bygninger som muligt. Her kan man sige, at det har vist sig mange steder, at tit og ofte er det sådan, at kommunalbestyrelsen giver sig og via en lokalplan kan give tilladelse til at nedrive en bevaringsværdig bygning. Jeg foreslog dengang, at man indbyggede nogle andre ankelmuligheder end dem, vi har i dag, så lokalbefolkningen også fik bedre mulighed for at protestere mod både byggeri i det åbne land og mod

nedrivninger af bevaringsværdige bygninger. Borgerne skulle have mulighed for at få indflydelse og komme til orde ved at udvide lokalplanlovgivningen med en mulighed for at etablere lokale afstemninger, når der var stemning for det i den lokale befolkning.

Jeg kunne godt tænke mig, at det fremsatte lovforslag kunne give anledning til en sådan ordning, også når det drejede sig om at bevare det åbne land. Det er klart, at ved en lokalplan kan man selvfølgelig give tilladelse til lokalt byggeri i det åbne land, og den kan jo godkendes længere oppe i systemet – altså af amtet – og måske videre oppe i systemet af ankestyrelsen. Men der kan stadig være en stor lokal modstand mod det byggeri.

Samtidig vil jeg godt give forslagsstillerne ret i, at den eksisterende ordning ikke er særlig god. Der er ingen tvivl om, at man mange steder i kommunerne lader tingene gå videre i systemet hellere end at tage reelt stilling, fordi man ved, at det er amtet, der skal tage endelig stilling. Det vil sige, at der i mange tilfælde foreligger en gratis stillingtagen – forstået på den måde, at kommunen siger ja, selv om den, når det kom til stykket, sandsynligvis havde sagt nej, hvis den skulle have truffet den endelige afgørelse.

Jeg kan godt se den problemstilling, og jeg vil gerne se på den under udvalgsbehandlingen; den kunne f.eks. løses på den måde, jeg antydede før. I det øjeblik, der var adgang til en lokal afstemning, kunne det også godt være, at mange af afgørelserne om et byggeri kom på plads eller blev standset – alt efter hvad der nu var rigtigt at gøre i det enkelte tilfælde – inden de blev sendt til amtet. Lige nu kan man sige, at der er en vis dobbeltadministration, fordi kommunerne ikke for alvor tager endelig stilling i første omgang.

Med disse kommentarer vil min stillingtagen være, at i hvert fald indtil der er indført noget andet, som i større udstrækning sikrer det, jeg går efter – altså at der ikke sker en uhensigtsmæssig bebyggelse af det åbne land – må vi leve med det system, der er i øjeblikket, og også med det, jeg vil kalde en vis form for ansvarsforflygtigelse, som der lægges op til i den lokale administration.

Ole Donner (DF):

I Dansk Folkeparti synes vi, at det lovforslag om at overføre landzonemyndigheden til kommunalbestyrelsen fra amtet, der er til behandling her, er et fornuftigt forslag.